

Teza: koszty postępowania w razie częściowego skazania

Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 11 września 2013 r. (...) 25/13 „Właściwe odczytanie art. 70⁶ ustawy o radcach prawnych musi prowadzić do wniosku, że obwiniony ponosi te (i tylko te) koszty postępowania, które wiązały się z czynem, za który został ukarany, zatem nie mogą go obciążać wszelkie inne koszty”. Tak więc w przypadku częściowego skazania oraz częściowego uniewinnienia, koszty postępowania należy podzielić proporcjonalnie.

Sygn. akt WO-43/18

ORZECZENIE

z dnia 5 czerwca 2018 roku

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie w składzie następującym:

Przewodniczący: SWSD Magdalena Śniegula /sprawozdawca/

Sędziowie: SWSD Anna Maria Kozłowska

SWSD Jacek Będkowski

Protokolant: Aneta Stefańska

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego rady prawnej Krzysztofa Bodio

po rozpoznaniu w dniu 5 czerwca 2018 r. na rozprawie

sprawy radcy prawnego J. S. obwinionego o czyny z art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 6 ust. 1, 28 ust. 1, 28 ust. 2, 28 ust. 3, Kodeksu Etyki Radcy Prawnego z dnia 10 listopada 2007 r. (tekst jednolity: Uchwała nr 8/ (...) Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 28 grudnia 2010r. w sprawie ogłoszenia jednolitego Kodeksu Etyki Radcy Prawnego)

na skutek odwołania obwinionej radcy prawnego J. S. od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Gdańsku z dnia 5 lipca 2017 r. w sprawie o sygn. akt D 15/16

orzeka:

I. W pkt. I zaskarżonego orzeczenia:

1. uchyla ust. 1 oraz ust. 4-6 zaskarżonego orzeczenia i w tym zakresie przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania;
2. zmienia ust. 2 zaskarżonego orzeczenia i w tym zakresie uniewinnia obwinioną od zarzucanego jej czynu;
3. zmienia ust. 10 zaskarżonego orzeczenia w zakresie wymiaru kary i działając na podstawie art. 65¹ ust. 1 ustawy o radcach prawnych wymierza obwinionej J. S. karę nagany.
4. utrzymuje w mocy ust. 3, 7-9, 12, 14 zaskarżonego orzeczenia
5. uchyla ust. 11, 13, 15 zaskarżonego orzeczenia i umarza postępowanie w tym zakresie na podstawie art. 17 § 1 pkt. 6 k.p.k. w zw. z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych;

II. Zmienia pkt. II zaskarżonego orzeczenia i działając na podstawie art. 65¹ ust. 1 i 65¹ ust. 2 pkt. 2 ustawy o radcach prawnych łączy wymierzone kary jednostkowe określone w pkt. I ust. 1,10 i orzeka wobec J. S. łączną karę nagany.

III. Zmienia pkt. III zaskarżonego orzeczenia i działając na podstawie art. 65¹ ust. 1 i art. 65¹ ust. 2 pkt 3 ustawy o radcach prawnych łączy wymierzone wobec obwinionej J. S. kary jednostkowe, określone w pkt. I ust. 7,8,9,12,14 orzeczenia i orzeka wobec J. S. łączną karę pieniężną w wysokości 8.000,00 (słownie: osiem tysięcy) złotych,

IV. Zmienia pkt. IV zaskarżonego orzeczenia i zasądza od obwinionej na rzecz Okręgowej Izby Radców Prawnych w Gdańsku kwotę 813 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania przed Okręgowym Sądem Dyscyplinarnym OIRP w Gdańsku.

V. Koszty postępowania przed Okręgowym Sądem Dyscyplinarnym OIRP w Gdańsku w kwocie 464,60 (słownie: czterysta sześćdziesiąt cztery złotych sześćdziesiąt groszy) ponosi Okręgowa Izba Radców Prawnych w Gdańsku.

VI. Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania przed Okręgowym Sądem Dyscyplinarnym OIRP w Gdańsku w kwocie 464,60 (słownie: czterysta sześćdziesiąt cztery złote sześćdziesiąt groszy) pozostawia Okręgowemu Sądowi Dyscyplinarnemu OIRP w Gdańsku,

VII. Zasądza od obwinionej na rzecz Krajowej Izby Radców Prawnych koszty postępowania przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym w kwocie 560,00 (słownie: pięćset sześćdziesiąt złotych)

VIII. W pozostałym zakresie kosztami postępowania obciąża Krajową Izbę Radców Prawnych.

UZASADNIENIE

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Gdańsku dnia 05 lipca 2017r. w orzeczeniu o sygn. akt: D 15/16 uznał radcę prawnego J. S. winną tego, iż:

1. w Gdańsku w okresie od 1 stycznia 2014r. do 8 kwietnia 2014 r., po zakończeniu obsługi prawnej Grupy (...) S.A. oraz Agencji (...) S.A. zwlekała z przekazaniem akt spraw, które prowadziła, a w rezultacie przekazała niekompletne akta prowadzonych spraw, co stanowi przewinienie dyscyplinarne określone w art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w związku z art. 6 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego z dnia 10 listopada 2007 r. i na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 2 ustawy o radcach prawnych wymierzył jej **karę dyscyplinarną nagany**;

2. w Gdańsku w okresie od 1 stycznia 2014r. do 12 listopada 2014 r., po zakończeniu obsługi prawnej, nie przekazała akt sprawy Agencji (...) S.A. przeciwko (...) Sp. z o.o. co stanowi przewinienie dyscyplinarne określone w art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w związku z art. 28 ust. 11 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego z dnia 10 listopada 2007 r. i na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 2 ustawy o radcach prawnych wymierzył jej **karę dyscyplinarną nagany**;

3. w Gdańsku w okresie od 1 stycznia 2014r. do dnia 12 listopada 2014r., po zakończeniu obsługi prawnej, nie przekazała akt sprawy Grupy (...) S.A. przeciwko G. K., co stanowi przewinienie dyscyplinarne określone w art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w związku z art. 28 ust. 11 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego z dnia 10 listopada 2007 r. i na podstawie art. 65 ust. 1 pkt. 2 ustawy o radcach prawnych wymierzył jej za to **karę dyscyplinarną nagany**;

4. W Gdańsku w dniu 4 lutego 2014r. działając bez pełnomocnictwa wniosła pozew w imieniu Agencji (...) S.A. przeciwko Centrum Windykacji (...) Sp. z o.o. IV GNc 394/14 Sąd Rejonowy Gdańsk - Północ w Gdańsku co stanowi przewinienie dyscyplinarne określone w art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w związku z art. 28 ust. 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego z dnia 10 listopada 2007 r. i na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 3 ustawy o radcach prawnych wymierzył jej karę dyscyplinarną - **karę pieniężną w wysokości 2520 zł**;

5. w Gdańsku w dniu 12 lutego 2014r. działając bez pełnomocnictwa wniosła pozew w imieniu Agencji (...) S.A. przeciwko P. S. i J. P. (...) Sąd Rejonowy dla Wrocławia Fabrycznej co stanowi przewinienie dyscyplinarne określone w art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w związku z art. 28 ust. 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego z dnia 10 listopada 2007 r. i na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 3 ustawy o radcach prawnych wymierzył jej za to karę dyscyplinarną - **karę pieniężną w wysokości 2520 zł**;

6. w Gdańsku w dniu 6 marca 2014r. działając bez pełnomocnictwa wniosła pozew w imieniu Agencji (...) S.A. przeciwko Fundacji (...) Sąd Rejonowy Gdańsk - Północ w Gdańsku co stanowi przewinienie dyscyplinarne określone w art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w związku z art. 28 ust. 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego z dnia 10 listopada 2007 r. i na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 3 ustawy o radcach prawnych wymierzył jej karę dyscyplinarną - **karę pieniężną w wysokości 2520 zł;**

7. W Gdańsku w dniu 7 lutego 2014r. nie posiadając pełnomocnictwa skierowała wniosek egzekucyjny w imieniu Grupy (...) S.A. przeciwko W. W. do Komornika Sądowego przy Sądzie Gdańsk - Północ; wniosek do komornika został skierowany bez uprzedniego skontaktowania się z Wierzycielem i dotyczył należności całkowicie spłaconej przez Dłużnika co stanowi przewinienie dyscyplinarne określone w art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w związku z art. 28 ust. 11 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego z dnia 10 listopada 2007 r. i na podstawie art. 65 ust. 1 pkt. 3 ustawy o radcach prawnych wymierzył jej karę dyscyplinarną - **karę pieniężną w wysokości 2520 zł;**

8. W Gdańsku w dniu 7 lutego 2014r. nie posiadając pełnomocnictwa skierowała wniosek egzekucyjny w imieniu Grupy (...) S.A. przeciwko J. R. do Komornika Sądowego przy Sądzie Gdańsk - Północ w Gdańsku, co stanowi przewinienie dyscyplinarne określone w art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w związku z art. 28 ust. 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego z dnia 10 listopada 2007 r. i na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 3 ustawy o radcach prawnych wymierzył jej karę dyscyplinarną - **karę pieniężną w wysokości 2520 zł;**

9. w Gdańsku w dniu 25 lutego 2014r. nie posiadając pełnomocnictwa skierowała wniosek egzekucyjny w imieniu Grupy (...) S.A. przeciwko R. G. do Komornika Sądowego przy Sądzie Gdańsk - Północ w Gdańsku, co stanowi przewinienie dyscyplinarne określone w art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w związku z art. 28 ust. 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego z dnia 10 listopada 2007 r. i na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 3 ustawy o radcach prawnych wymierzył jej za to karę dyscyplinarną - **karę pieniężną w wysokości 2520 zł;**

10. w Gdańsku w dniu 5 lutego 2014r. po zakończeniu obsługi prawnej Grupy (...) S.A. złożyła wniosek egzekucyjny do komornika, w którym wskazała swoje konto jako właściwe do przelania wyegzekwowanych kosztów zastępstwa egzekucyjnego w sprawie przeciwko R. G., co stanowi przewinienie dyscyplinarne określone w art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w związku z art. 28 ust. 2 i ust. 3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego z dnia 10 listopada 2007 r. i na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 3 ustawy o radcach prawnych wymierzył jej karę dyscyplinarną - **karę pieniężną w wysokości 2520 zł;**

11. W Gdańsku w okresie od 1 kwietnia 2012r. do dnia 27 lipca 2012r. zwlekając ze złożeniem pozwu przeciwko członkom zarządu Kancelarii (...) Sp. z o.o. P. S. i J. P. doprowadziła do przedawnienia się roszczenia i nie poinformowała o tym Skarżącego, co stanowi przewinienie dyscyplinarne określone w art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w związku z art. 6 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego z dnia 10 listopada 2007 r. i na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 3 ustawy o radcach prawnych wymierzył jej karę dyscyplinarną - **karę pieniężną w wysokości 2250 zł;**

12. W Gdańsku w okresie od 20 sierpnia 2012r. do 31 grudnia 2013 r. po uprawomocnieniu się nakazu zapłaty w sprawie Grupy (...) S.A. przeciwko J. G. wydanego przez Sąd Rejonowy Gdańsk - Południe w Gdańsku I Nc 1378/12 nie wystąpiła w tej sprawie z wnioskiem o nadanie klauzuli wykonalności, nie podjęła także żadnej innej czynności czym naraziła Grupę (...) S.A. na szkodę, co stanowi przewinienie dyscyplinarne określone w art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w związku z art. 6 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego z dnia 10 listopada 2007 r. i na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 3 ustawy o radcach prawnych wymierzył jej karę dyscyplinarną - **karę pieniężną w wysokości 2400 zł;**

13. w Gdańsku w okresie od 1 kwietnia 2012 r. do 25 lutego 2013r. nie wypełniła zobowiązania sądu z dnia 13 grudnia 2011 r. w związku z czym Sąd Rejonowy Gdańsk - Północ w Gdańsku umorzył zawieszone postępowanie w sprawie nabycia spadku po S. S. (1) wszczęte na wniosek Grupy (...) S.A. sygn. akt XII 1871/11 co stanowi przewinienie dyscyplinarne określone w art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w związku z art. 6 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego z dnia 10 listopada 2007 r. i na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 3 ustawy o radcach prawnych wymierzył jej karę dyscyplinarną - **karę pieniężną w wysokości 2400 zł;**

14. w Gdańsku w okresie od stycznia 2013 r. do czerwca 2013r. nie uzupełniła braków formalnych sprzeciwu od orzeczenia Samorządowego Kolegium Odwoławczego w sprawie dotyczącej aktualizacji wysokości opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego, określonych zarządzeniem Sądu Rejonowego Gdańsk - Północ w Gdańsku, sygn. akt I C 275/13, co skutkowało zwrotem pozwu i koniecznością uiszczenia wyższej opłaty przez Grupę (...) S.A. co stanowi przewinienie dyscyplinarne określone w art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w związku z art. 6 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego z dnia 10 listopada 2007 r. i na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 3 ustawy o radcach prawnych wymierzył jej karę dyscyplinarną - **karę pieniężną w wysokości 2400 zł;**

15. w Gdańsku w okresie od 16 lipca 2012r. do 23 lipca 2012r. reprezentując Grupę (...) S.A. w sprawie ze skargi na indywidualną interpretację Ministra Finansów toczącej się przed Wojewódzkim Sądem Administracyjnym w Gdańsku, sygn. akt I SA/Gd 717/12 nie uzupełniła w określonym terminie braków formalnych skargi poprzez przedłożenie odpisu z KRS, co w konsekwencji skutkowało odrzuceniem skargi, co stanowi przewinienie dyscyplinarne określone w art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w związku z art. 6 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy

Prawnego z dnia 10 listopada 2007 r. i na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 3 ustawy o radcach prawnych wymierzył jej karę dyscyplinarną - **karę pieniężną w wysokości 2250 zł;**

Ponadto, Okręgowy Sąd Dyscyplinarny zasądził od obwinionej na rzecz Okręgowej izby Radców Prawnych w Gdańsku 1742,20 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Od niniejszego orzeczenia odwołanie wniosła obwiniona radca prawny J. U. — S.. Wniosła o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie jej od zarzucanych czynów ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

Odwołanie częściowo zasługuje na uwzględnienie.

Ustosunkowując się do zarzutów obwinionej naruszenia prawa procesowego, Wyższy Sąd Dyscyplinarny stwierdza, co następuje:

1. Nie zasługuje na uwzględnienie zarzut naruszenia art.439 §1 pkt. 11 k.p.k. w zakresie bezwzględnej przyczyny odwoławczej w zw. z art. 45 Konstytucji i art. 6 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka i Podstawowych wolności przez rozpoznanie sprawy pod nieobecność obwinionej, poprzez brak prawidłowego wezwania na rozprawę w dniu 5 lipca 2017r. przez co, zdaniem obwinionej, pozbawiono ją prawa do sprawiedliwego procesu. W kategorii uchybienia z art. 439 § 1 pkt 11 k.p.k. nie mieści się okoliczność kwestionowania skuteczności zawiadomienia o terminie rozprawy. Okoliczność ta może być jedynie przedmiotem zarzutu naruszenia art. 117 § 2 k.p.k. w zw. z art. 133 § 2 k.p.k., czy też nawet art. 6 k.p.k.; nie może być jednak powodem wskazania istnienia uchybienia z art. 439 § 1 pkt 11 k.p.k. W niniejszej sprawie obwiniona została zawiadomiona telefonicznie o terminie rozprawy, (k 416) co jest zgodne z art. 137 k.p.k. Należy także zauważyć, że ten termin został wyznaczony na skutek odroczenia poprzedniej rozprawy na wniosek obwinionej, dlatego też zaszły szczególne okoliczności uzasadniające zawiadomienie telefoniczne (krótki termin). Zgodnie z art. 683 ust.2 ustawy o radcach prawnych niestawiennictwo obwinionego lub jego obrońcy na rozprawę nie wstrzymuje rozpoznania sprawy, chyba, że należycie usprawiedliwi on swoją nieobecność.

2. Nie zasługuje na uwzględnienie zarzut naruszenia art. 337 §1 k.p.k. w zw. z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych poprzez złożenie przez Rzecznika Dyscyplinarnego wniosku o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego, który nie odpowiadał wymogom formalnym (trzykrotnie był zwracany) a który stanowił podstawę wydania orzeczenia skazującego wobec obwinionej. Sąd może zwrócić akt oskarżenia a w przypadku postępowania dyscyplinarnego wnioski o ukaranie, który jedynie wszczyna postępowanie przed sądem dyscyplinarnym. Wniosek ten został uzupełniony i trafił do sądu jako dokument sporządzony prawidłowo.

3. Częściowo zasługuje na uzasadnienia zarzut naruszenia art. 424 §1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 74¹ k.p.k. poprzez sporządzenia uzasadnienia z naruszeniem tego artykułu. Sąd I instancji nie uzasadnił w sposób wystarczający na

jakich oparł się dowodach, dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych. Brak też jest przytoczenia okoliczności, na jakich oparł się sąd przy wymiarze kary. Jednakże, zgodnie z art. 455a k.p.k. nie można uchylić wyroku (orzeczenia dyscyplinarnego) z tego powodu, że jego uzasadnienie nie wypełnia wymogów określonych w art. 424 k.p.k.

4. Częściowo zasługuje na uwzględnienie zarzut naruszenia art. 332 § 1 k.p.k. w zw. z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych i art. 45 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej i art. 6 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka i Podstawowych Wolności przez nieprzeprowadzenie wszystkich zawnioskowanych dowodów i przesłuchanie ukaranej i pokrzywdzonej, przez co doszło, zdaniem obwinionej, do wadliwego rozpoznania sprawy i wydania wyroku z rażącym naruszeniem prawa a w konsekwencji naruszono, zdaniem obwinionej, jej prawo do sprawiedliwego rozpatrzenia zasadności przewinień dyscyplinarnych. Sąd I instancji nie jest zobowiązany do przeprowadzania wszystkich zawnioskowanych dowodów, w szczególności, jeżeli dane fakty zostały już wystarczająco udowodnione. Jednakże ma racje obwiniona wskazując na niesłuszne oddalenie jej wniosków dowodowych dot. akt sprawy M. L.. Wyższy Sąd Dyscyplinarny nie znajdując dowodów na fakt, że obwiniona była odpowiedzialna za akta sprawy M. - L., uniewinnił ją od zarzutu z pkt. I. 2 orzeczenia.

Ustosunkowując się do zarzutów obwinionej naruszenia prawa materialnego, Wyższy Sąd Dyscyplinarny stwierdza, co następuje.

1. Zarzut naruszenia art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 6 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego poprzez naruszenie prawa do obrony i sprawiedliwego procesu jest de facto zarzutem procesowym, powtórzeniem uprzednich zarzutów, do których sąd już się odniósł.

2. Nie zasługuje na uwzględnienie zarzut rażącej niewspółmierności kary, poza jednym wyjątkiem, do którego sąd odwoławczy odniósł się w późniejszej części uzasadnienia. Natomiast racje ma obwiniona, że sąd I instancji nie uzasadnił w sposób prawidłowy zastosowania takiej kary dyscyplinary.

Należy zauważyć, że czyn z pkt. I ust. 11 zaskarżonego orzeczenia został popełniony w okresie 01.04.2012-27.07.2012r, czyn z pkt. I ust. 13 zaskarżonego orzeczenia został popełniony w okresie 01.04.2012-25.02.2013 a czyn z pkt. I ust. 15 zaskarżonego orzeczenia został popełniony w okresie 16.07.2012-23.07.2012.

Zgodnie z art. 439 § 1 pkt. 9 k.p.k. niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów, sąd odwoławczy bierze pod uwagę okoliczność wyłączająca postępowanie, określoną w art. 17 § 1 pkt. 6 k.p.k. - gdy nastąpiło przedawnienie karalności. Wtedy sąd uchyla i umarza postępowanie. Zgodnie z art. 70 ust. 2 ustawy o radcach prawnych karalność przewinienia dyscyplinarnego ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynęło pięć lat, a w przypadkach przewidzianych w art. 11 ust. 2 - trzy lata. Nastąpiło to w stosunku do czynów określonych w pkt I ust. 11, 13, 15 orzeczenia, dlatego sąd uchylił orzeczenie w tym zakresie i umorzył postępowanie.

Ponadto, po analizie zebranego w sprawie materiału, dowodowego, w świetle zarzutów odwołania, Wyższy Sąd Dyscyplinarny uchylił pkt I ust. 1 zaskarżonego orzeczenia. Zarzut zwlekania z przekazaniem akt spraw, które prowadziła obwiniona jest zbyt mało precyzyjnie skonstruowany, gdyż nie wiadomo o jakie sprawy chodzi. W aktach znajduje się wykaz spraw przekazanych przez obwinioną dnia 8 kwietnia 2014r - k 19, jednakże na tej liście znajduje się także sprawa G. K., objętej zarzutem z pkt I ust.3 zaskarżonego orzeczenia. Nie jest więc jasne, czy nie doszłoby do skazania obwinionej dwa razy za ten sam czyn. Ponadto sąd I instancji nie wziął w ogóle pod uwagę wyjaśnień obwinionej, z których wynika, że akta sprawa otrzymała w stanie niekompletnym i miała duże trudności z ich skompletowaniem.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny postanowił uniewinnić obwinioną od zarzucanego jej czynu z pkt I ust.2 zaskarżonego orzeczenia. W aktach sprawy nie ma żadnego dowodu, że pokrzywdzona spółka powierzyła kiedykolwiek obwinionej akta sprawy (...) Sp. z o.o. Sąd odwoławczy dał ponadto wiarę obwinionej, która kwestionowała ten fakt w trakcie postępowania.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenia w pkt I ust. 3. Obwiniona sama przyznała, że zwlekała z oddaniem akt sprawy G. K.. Wynika to z protokołu przesłuchania obwinionej k 250. Ponadto, w aktach sprawy znajduje się protokół przekazania spraw datowany na dzień 8 kwietnia 2014r. k 19, na którym widnieje sprawa G. K.. Ponieważ obwiniona zakończyła współpracę z pokrzywdzoną spółką Grupą (...) S.A. 31 grudnia 2013r. zwłoka w przekazaniu akt sprawy wypełnia znamiona przewinienia dyscyplinarnego. W tym zakresie wymierzona kara nagany jest adekwatna do rodzaju przewinienia dyscyplinarnego i stopnia winy obwinionej. Wyższy Sąd Dyscyplinarny uchylił pkt I ust. 4 orzeczenie sądu I instancji. Wprawdzie prawidłowe są ustalenia sądu I instancji, że obwiniona w ramach umowy o obsługę prawną Grupy (...) S.A. na podstawie § 3 umowy miała świadczyć obsługę prawną na rzecz Agencji (...) S.A. Taki obowiązek wynikał z zawartej pomiędzy P. a Agencją umowy o zarządzanie nieruchomościami. W tym zakresie Grupy (...) S.A. miała zapewnić Agencji (...) S.A. obsługę prawną. Tak więc teoretycznie zakończenie współpracy obwinionej z Grupą (...) S.A. mogło być równoznaczne z zakończeniem jej współpracy z Agencją (...) S.A. Wyższy Sąd Dyscyplinarny powziął wątpliwość, czy zakończenie współpracy obwinionej z P. oznaczało zakończenie współpracy z Agencją. Ponadto, analizując pozew, który obwiniona wniosła przeciwko Centrum Windykacji (...) Sp. z o.o. dnia 4 lutego 2014r. nasuwają się wątpliwości, które powinien wyjaśnić sąd I instancji. Po pierwsze do złożenia pozwu konieczne było skompletowanie aż 14 dokumentów (k 22). Po drugie konieczne było wniesienie opłaty sądowej w kwocie 615 zł (k 23). Nasuwa się więc uzasadnione przypuszczenie, że obwiniona musiała w tym zakresie współpracować z Agencją lub P.. Należy wyjaśnić, w jaki sposób obwiniona po zakończeniu współpracy z P. była w stanie skompletować dokumenty do pozwu oraz kto wpłacił opłatę sądową od pozwu. Należy wyjaśnić, czy jednak twierdzenia obwinionej o dalszej współpracy z Agencją (...) S.A. po dacie 31 grudnia 2013r. oraz ważności pełnomocnictwa nie są zgodne z prawdą.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny uchylił pkt I ust. 5 zaskarżonego orzeczenia. Wprawdzie prawidłowe są ustalenia sądu I instancji, że obwiniona w ramach umowy o obsługę prawną Grupy (...) S.A. na podstawie § 3 umowy miała świadczyć obsługę prawną na rzecz Agencji (...) S.A. Taki obowiązek wynikał z zawartej pomiędzy P. a Agencją umowy o zarządzanie nieruchomościami. W tym zakresie Grupy (...) S.A. miała zapewnić Agencji (...) S.A. obsługę prawną. Tak więc teoretycznie zakończenie współpracy obwinionej z Grupą (...) S.A. mogło być równoznaczne z zakończeniem jej współpracy z Agencją (...) S.A. Sąd Dyscyplinarny powziął wątpliwość, czy zakończenie współpracy obwinionej z P. oznaczało zakończenie współpracy z Agencją. Ponadto, analizując pozew, który obwiniona wniosła przeciwko P. S. i J. P. na kwotę 40.770,12 zł z o.o. dnia 12 lutego 2014r. nasuwają się wątpliwości, które powinien wyjaśnić sąd I instancji. Po pierwsze do złożenia pozwu konieczne było skompletowanie szeregu dokumentów (k 27-29)). Po drugie konieczne było wniesienie opłaty sądowej w kwocie 2041 zł (k 29). Nasuwa się więc uzasadnione przypuszczenie, że obwiniona musiała w tym zakresie współpracować z Agencją lub P.. Należy wyjaśnić, w jaki sposób obwiniona po zakończeniu współpracy z P. była w stanie skompletować dokumenty do pozwu oraz kto wpłacił opłatę sądową od pozwu. Należy wyjaśnić, czy jednak twierdzenia obwinionej o dalszej współpracy z Agencją (...) S.A. po dacie 31 grudnia 2013r. oraz ważności pełnomocnictwa nie są zgodne z prawdą.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny uchylił pkt I ust. 6 zaskarżonego orzeczenia sądu I instancji. Jest to logiczną konsekwencją argumentów przytoczonych w dwóch powyższych sprawach (pkt I ust. 4-5 orzeczenia). W przypadku dalszej współpracy obwinionej z Agencją (...) S.A. po dacie 31 grudnia 2013r, jej występowanie także w zakresie złożenia pozwu przeciwko Fundacji (...) byłoby uprawnione.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie w pkt I ust.7, który uznał za dostatecznie udowodniony przez sąd I instancji. Obwiniona złożyła wniosek egzekucyjny przeciwko W. W. dnia 7 lutego 2014r. po zakończeniu obsługi prawnej Grupy (...) S.A. co nastąpiło 31 grudnia 2013r. Ponadto obwiniona przyznała się do tego zarzutu (k. 251). W tym zakresie Wyższy Sąd Dyscyplinarny uznał wymierzoną karę pieniężną za adekwatną do rodzaju przewinienia dyscyplinarnego. Obwiniona nie posiadając pełnomocnictwa skierowała wniosek egzekucyjny przeciwko W. W. do komornika, co stanowi bardzo poważne przewinienie dyscyplinarne. Ponadto, czego obwiniona nie sprawdziła, egzekwowana należność była w całości wyegzekwowana. W tym zakresie Wyższy Sąd Dyscyplinarny uznał wymierzoną karę pieniężną w kwocie 2520 zł za adekwatną do rodzaju przewinienia dyscyplinarnego.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie w pkt I ust.8, który uznał za dostatecznie udowodniony przez sąd I instancji. Słusznie ustalił sąd I instancji, że obwiniona, która zakończyła obsługę prawną Grupy (...) S.A. dnia 31 grudnia 2013r. działała bez pełnomocnictwa w sprawie egzekucyjnej J. R., gdyż wniosek do komornika został złożony dnia 7 lutego 2014r. (k. 5 i 32). Ponadto obwiniona przyznała się do tego faktu (k. 87, 251). W tym zakresie sąd odwoławczy uznał ustalenia faktyczne sądu I instancji za prawidłowe. W tym zakresie Wyższy Sąd Dyscyplinarny uznał wymierzoną karę pieniężną za adekwatną do rodzaju przewinienia dyscyplinarnego. Obwiniona nie posiadając pełnomocnictwa skierowała wniosek egzekucyjny do komornika, co stanowi bardzo poważne przewinienie dyscyplinarne.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie w pkt I ust.9, który uznał za dostatecznie udowodniony przez sąd I instancji. Umowa o obsługę prawną Grupy (...) S.A. została rozwiązana z obwinioną dnia 31 grudnia 2013r. a wniosek do komornika przeciwko R. G. został złożony dnia 25 lutego 2014r. w czasie, gdy obwiniona nie posiadała już pełnomocnictwa do reprezentowania spółki (k. 34- 36; 41-42). Ponadto sama obwiniona wskazała takie działanie jako błąd (k. 251). W tym zakresie sąd odwoławczy uznał ustalenia faktyczne sądu I instancji za prawidłowe. W tym zakresie Wyższy Sąd Dyscyplinarny uznał wymierzoną karę pieniężną w kwocie 2520 zł za adekwatną do rodzaju przewinienia dyscyplinarnego. Obwiniona nie posiadając pełnomocnictwa skierowała wniosek egzekucyjny przeciwko R. G. do komornika, co stanowi bardzo poważne przewinienie dyscyplinarne.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny zmienił zaskarżone orzeczenie w pkt I ust.10, w zakresie kary. Sąd odwoławczy uznał ten czyn za dostatecznie udowodniony przez sąd I instancji. W tym zakresie uznał ustalenia faktyczne sądu I instancji za prawidłowe. Ponadto obwiniona przyznała się do tego zarzutu - k. 34, 41.

Jednakże, ponieważ samo złożenie wniosku do komornika bez pełnomocnictwa jest objęte czynem z pkt. I .9 zaskarżonego orzeczenia a w pkt. 1.10 występuje jedynie znamię podania konta bankowego obwinionej jako właściwego do przelania wyegzekwowanych kwot, sąd uznał, że adekwatną karą za ten czyn będzie kara nagany.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie w pkt I ust. 12. Obwiniona pomimo, że posiadała akta sprawy Grupy (...) S.A. przeciwko J. G., w której w dniu 15 maja 2012r. został wydany nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (sygn. akt I Nc 1378/12) w okresie od uprawomocnienia się nakazu zapłaty tj. od dnia 16 sierpnia 2012r. do dnia rozwiązania umowy o stałą obsługę prawną tj. do dnia 31 grudnia 2013r. nie wystąpiła o nadanie klauzuli wykonalności nakazowi zapłaty, a tym samym przez okres 16 miesięcy nie podjęła żadnych czynności w celu wszczęcia egzekucji, czym naraziła swojego klienta na szkodę. Biorąc pod uwagę stopień winy oraz powagę przewinienia dyscyplinarnego, sąd odwoławczy uznał wymierzoną karę pieniężną w kwocie 2520 zł za dolegliwą ale słuszną przy tego rodzaju przewinieniu.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie w pkt I ust. 14. Ramy czasowe czynu zostały określone : od stycznia 201r. do czerwca 2013r. bez dokładnego określenia daty końcowej czynu. Ustalenie tej daty stało się, zdaniem sądu konieczne ze względu na zagrożenie przedawnieniem karalności tego czynu. Wyższy Sąd Dyscyplinarny wziął pod uwagę datę wskazaną przez obwinioną w piśmie z dnia 14 sierpnia 2013r „Zażalenie na zarządzenie przewodniczącego w zwrocie pozwu z dnia 16 lipca 2013r.” k 56- 57. Obwiniona wskazała, że braki pozwu zostały uzupełnione 24 czerwca 2013r. Tę datę przyjął sąd odwoławczy jako datę graniczną nie uzupełnienia braków formalnych sprzeciwu od orzeczenia SKO. Z kolei obwiniona w swoim zeznaniu przyznała, że do SKO odwoływał się mec. T. a obwiniona tylko uczestniczyła w rozprawie (k 251). Sąd nie dał wiary tym zeznaniom, gdyż w aktach sprawy znajduje się sprzeciw od orzeczenia SKO, z którego wynika, że obwiniona reprezentowała Grupę (...) S.A. Tak więc na obwinionej ciążył obowiązek uzupełnienia braków formalnych. Nie uzupełnienie braków formalnych spowodowało zwrot pozwu oraz uniemożliwiło stronie ustalenie niższej opłaty rocznej. W tym zakresie ustalenia sądu I instancji są prawidłowe. Biorąc pod uwagę stopień winy oraz powagę przewinienia dyscyplinarnego, sąd odwoławczy uznał wymierzoną karę pieniężną w kwocie 2250 zł za dolegliwą ale słuszną przy tego rodzaju przewinieniu.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny na podstawie art. 65¹ ust.2 pkt.1 ustawy o radcach prawnych zmieniła pkt II zaskarżonego orzeczenia w ten sposób, że połączył karę nagany orzeczoną w pkt I ust 3, 10 zaskarżonego orzeczenia i wymierzył łączną karę nagany.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny 65¹ ust.2 pkt.3 ustawy o radcach prawnych zmienił pkt. III zaskarżonego orzeczenia w ten sposób, że połączył kary pieniężne orzeczone w pkt. I ust. 7,8,9,12,14 zaskarżonego orzeczenia i wymierzył łączną karę pieniężną w wysokości 8000 zł, uznając ją za wystarczająco dolegliwą dla obwinionej.

O kosztach postępowania Wyższy Sąd Dyscyplinarny orzekł na podstawie art. 70⁶ ust. 1 i 2 Ustawy o radcach prawnych w związku z §1 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 Uchwały Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 20 marca 2015 r. nr (...).

Wyższy Sąd Dyscyplinarny zasądził od obwinionej na rzecz Okręgowej Izby Radców Prawnych w Gdańsku koszty postępowania proporcjonalnie w 7/15 co stanowi kwotę 813 zł. Zgodnie z art. 70⁶ ustawy o radcach prawnych, w razie ukarania koszty postępowania ponosi obwiniony. Ponieważ obwiniona została ukarana za 7 czynów w stosunku do 15 czynów objętych orzeczeniem sądu I instancji, Wyższy Sąd Dyscyplinarny w takim ułamku zasądził koszty postępowania.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny obciążył Okręgową Izbę Radców Prawnych w Gdańsku kosztami w kwocie 464,60 zł, co stanowi 4/15 kosztów, gdyż obwiniona została uniewinniona od jednego czynu w przypadku 3 czynów sąd odwoławczy uchylił i umorzył postępowanie. W pozostałym zakresie 4/15 kosztów, w przypadku uchylenia postępowania, sąd odwoławczy pozostawił rozstrzygnięcie o kosztach Okręgowemu Sądowi Dyscyplinarnemu.

W takim samym zakresie Wyższy Sąd Dyscyplinarny zasądził koszty postępowania od obwinionej na rzecz Krajowej Izby Radców Prawnych tj. 7/15 kosztów. W pozostałym zakresie koszty postępowania odwoławczego (8/15) ponosi Krajowa Izba Radców Prawnych. Koszty postępowania przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym obejmowały koszty delegacji i ryczałtów sędziów i Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego.

W związku z powyższym orzeczono jak w sentencji.